

Raluca Enache

De ce atata graba?

29 aprilie 2009

Ana pleca in fiecare zi la ora unu in pauza de masa. Mergea intr-un local mic si nu foarte pretentios, aflat la zece minute distanta de cladirea unde lucra. Ca sa ajunga acolo, parasea bulevardul aglomerat si o lua prin parc, strabatandu-l cu repeziciune, traversa strada, mai mergea cativa pasi si ajungea.

Uneori la intoarcere, cand era soare afara si ii ramanea timp, isi cumpara o inghetata sau o ciocolata si se oprea pentru cateva minute pe o banca in parc. I se parea stranie forfota continua la care acum era doar spectator si incerca sa se imagineze in acest dute-vino de zi cu zi: cum pleca de acasa in fiecare zi la sapte fix, cum lua mereu autobuzul de sapte si un sfert si cum la ora opt fara zece, cu zece minute inainte de program, era mereu la munca. Isi imagina cum parasea apoi biroul grabita la ora unu, cum trecea prin parc fara a vedea ceva in jurul ei, si cum se intorcea mereu la ora doua la serviciu, pentru a mai sta inca trei ore inainte de a se reintoarce acasa. Iar acum, stand locului si privind copacii, florile, bancile raspandite in tot parcul, i se parea atat de stranii si atat de noi, incat pentru un moment se simtea ca si cum ar fi fost pentru prima data in locul acela.

Azi, intocmai ca in orice alta zi, Ana parasise cladirea la ora unu indreptandu-se catre restaurant. Avea pasii mici si rezezi si mergea cu privirea indreptata inainte, insa cu toate acestea nu il vazu pe batranul ce ii taie dintr-o data calea. Lovindu-l peste umar, il facu sa ii scape palaria.

- Imi cer scuze, sunt tare neatenta uneori, spuse ea ridicandu-i batranului palaria de jos.

- Nu face nimic draguto, zise acesta ducand palaria la piept cu mana stanga, in timp ce mana dreapta o intinse spre ea intreband: nu ai sa imi dai 1 leu, te rog?

Pret de cateva secunde, Ana ramase blocata cu privirea asupra mainii tremurande ce se indrepta catre ea. O senzatie puternica de mila o cuprinse, asa ca ii spuse batranului:

- Nu vreti mai bine sa mergeti cu mine sa va cumpar ceva de mancare?

- Nu, nu e nevoie. Da-mi doar cativa banuti daca ai, te rog.

Mana ramasese inca intinsa catre ea si parca tremura si mai tare. Se infiora privind ridurile palmei si incepu sa se scotoceasca in geanta.

- Uitati 10 lei aici. Ma scuzati inca o data.

Se intoarse brusc si pleca.

In ciuda celor cateva minute pierdute, reusi sa termine pranzul mai repede decat de obicei, fara a se mai gandi la intamplarea petrecuta, asa ca grabi pasul inspre parc, pentru a avea timp sa mai stea cateva minute pe o banca la umbra.

Tocmai se asezase, cand il remarca pe batranul de mai devreme facand acelasi lucru pe o banca aflata vis a vis de ea. Acesta scoase din buzunarul de la piept un pachet de tigari si cu o siguranta a mainii uimitoare, desfacu pachetul, arunca folia si hartia protectoare la cosul de gunoi aflat langa el si isi scoase o tigara. Nu mai regasi nimic din tremurul de mai devreme al mainii in gestul sau.

Meticulos, omul scoase o bricheta, iar pentru ca adia vantul, fu nevoit sa isi ridice o partea a jachetei pe care o purta si sa isi aplece capul alb, ghemuindu-l intre umeri, totul pentru a si aprinde tigara. Trase cu pofta din ea timp de cateva minute, minute ce Anei ii parura a fi ore si ajungand la mijlocul tigarii, o stinse de lemnul scorojit al bancii si puse restul la loc in pachet.

Mirarea Anei atinsese paroxismul. Pana sa se dezmeticeasca ea, batranul disparu de pe banca. Uitandu-se la ceas, se ridica si ea si porni catre birou.

Pana a doua zi uitase. Mersese la pranz si mancase, trecuse iarasi prin parc si isi reluase activitatile zilnice. A treia zi insa, ii atrase atentia o scena ca se petrecea pe o alee paralela: acelasi batran pe care il intalnise cu doua zile in urma statea cu mana intinsa inspre un domn si o doamna asezati pe o banca. Domnul baga in buzunar si puse o hartie in mana batranului, care se indeparta apoi incetisor.

In timp ce se indrepta si catre restaurant, se gandi numai la batran. Hainele lui nu erau deloc rupte, nici nu pareau a fi murdare, desi dadeau semne de folosinta indelungata. Un cersetor curat si imbracat bine. Se indigna apoi la gandul ca ii oferise o masa si ii daduse bani, pentru ca apoi sa il vada desfacand un pachet nou de tigari. Dupa ce pauza de masa se termina insa, nu isi mai batu capul cu aceasta dilema si reintra in rutina ei de zi cu zi.

Zilele urmatoare era sfarsit de saptamana si Ana nu lucra. Sambata si-a facut treburile obisnuite, iar duminica era ziua in care dimineata iese la cumparaturi, iar seara statea acasa citind sau uitandu-se la televizor. In timp ce se indrepta insa spre casa, obosita dupa alergatura prin magazine, isi aminti de batran. Desi nu era deloc in drumul ei, isi schimba directia si merse inspre parc. A colindat fiecare alee, fara a mai contempla copacii sau florile din jurul ei. Obosita si dezamagita se aseza putin pe o banca, inainte de a se intoarce acasa. Nu il gasise.

A doua zi, luni, il zari stand pe o banca. Chiar daca nu ii arunca decat o privire fugara, vederea lui ii produse o oarecare bucurie. Senzatia ii trecu insa, cand il vazu din nou aprinzandu-si cu gravitate tigara.

Marti, pe cand se intorcea la munca, il vazu numarandu-si banii. Nu se mai opri in parc si prefera sa ajunga mai devreme la birou.

Miercuri ploua asa ca parcul era aroape gol. Se bucura in sinea ei ca astazi nu o sa-l mai vada.

Joi il vazu de doua ori. Prima data pe cand stingea tigara. A doua oara, stand pur si simplu pe o banca, cu capul plecat. Un om se apropiase voluntar de el si ii intinsese niste bani pe care el ii refuza, fara a ridica macar privirea. Ciudat. Ar fi vrut sa se duca la el, dar nu stia ce ar fi putut sa ii spuna. Si in plus, nu avea timp de pierdut.

Vineri cauta sa strabata cat mai repede cu putinta parcul, pentru a evita sa-l vada. In graba ei, dadusi insa iarasi tocmai peste batran, care bineinteles ca nu o recunoscuse si ii ceru din nou 1 leu. Cu ochii mari si muta de uimire, Ana rosi. Ochi i se facura mici si rosti cu o voce furioasa:

- Ar trebui sa iti fie rusine!

Se indeparta apoi grabita, aproape luand-o la fuga, fara a tine seama de batranul care tipa in urma ei.

Ajuns la restaurant, comanda fara a se uita pe meniul pe care il cunostea deja prea bine si observa ca ii tremurau mainile. Manca pe indelete si trase de timp cu desertul pentru a fi sigura ca la intoarcere va fi nevoita sa se miste repede pentru a nu intarzia. Constata insa la plecarea ca nu mai avea geanta, asadar nu avea cu ce plateasca masa. Moarta de rusine, vorbi cu patronul restaurantului care era mereu acolo si o cunostea si ramase sa ii aduca banii a doua zi.

Cu capul in pamant strabatu jumatate din drum. Acum insa, ii tremura tot corpul. Nemaiputand sa isi controleze nervii, se tranti pe o banca si incepu sa planga cu hohote. Pieptul i se umfla rapid, curand incepu sa ii curga nasul si simti cum se sufoca. Dupa cateva minute, cand se mai linisti, printre sughituri si suspine, isi sterse ochii cu maneca sacoului, desi lacrimile continuau sa ii curga siroi pe fata.

- Domnisoara v-a cazut geanta mai devreme! spuse batranul care se afla acum in fata ei, cu mana in care tine geanta, intinsa catre ea. V-am strigat dar cred ca nu m-ati auzit, erati grabita. Iar eu sunt batran si nu puteam tine pasul cu dumneavoastra.

Cum ea nu facu nici o miscare, batranul lasa geanta pe banca langa ea. Cu toate ca se oprise brusc din plans, continua sa tremure din tot corpul.

Batranul, paru a se intoarce cu spatele ca sa plece, insa baga mana in buzunarul jachetei si scotand un pachet si o bricheta, o intreba:

- Nu vreti o tigara? Poate va ajuta sa va calmati.

Anei nu-i venea a crede ce auzea.

- O tigara ? spuse ea cu o voce aproape imperceptibila.

- Altceva nu am sa va ofer.

- O tigara? De-asta opresti dumneata oamenii in fiecare zi, pentru tigari? Nu va este rusine? M-am oferit sa va cumpar mancare si totusi ati preferat banii pentru tutun!

Batranul zambi. Tocmai tineea o tigara in mana , gata sa si-o aprinda, insa lasa bricheta jos si fara a-i cere Anei permisiunea, se aseza pe banca langa ea.

- Dar nu am nevoie de mancare domnisoara. Si nici de haine, nici de adapost.

- Atunci de ce cersesti bani de la oameni?

Batranul ii povesti atunci ca locuia cu fiul, nora si cei doi nepoti si ca medicul ii interzisese sa mai fumeze.

- E spre binele meu si al sanatatii mele, asa mi-au zis, rosti el tinand inca tigara in mana.

- Dar am fumat toata viata mea domnisoara. Acum nu mai am casa mea, nevasta-mea a murit de mult si am ajuns la mila copiilor care cred a sti ce e bine pentru mine. Dar crezi totusi ca la varsta mea te mai preocupa atata sanatatea? Si cu, si fara astea, tot o sa mor curand, zise el aratand inspre pachet.

Ana il privea inmarmurita si clipea des. Se oprise cu totul din plans si din tremurat.

- Cer bani numai cat am nevoie pentru un pachet de tigari pe zi. Fumez marca asta de 30 de ani.

Si isi aprinse cu satisfactie tigara, cu aceleasi gesturi meticuloase pe care Ana i le observase inca din prima zi. Fuma in tacere langa ea, fix jumătate de tigara, o stinse si o puse la loc in pachet. Lasa pachetul pe banca cu bricheta deasupra si se ridica. Ana il urmarea indepartandu-se.

Abia cand nu ii mai zari silueta se dezmetici. Se uita la ceas si vazu ca intarziase un sfert de ceas. Isi veni in fire repede, intinse mana catre geanta si abia atunci vazu pachetul de tigari si se opri. Lasa geanta jos din nou pe banca, scoase o tigara , si o aprinse timid. Avea gustul libertatii.

In fond, de ce atata graba?